

KAPITOLA 15

TAK NEBO TAK

Sonea sledovala vodu prosakující z praskliny vysoko na zdi, jak se sbírá do kapky, klouže na prázdný hák lampy a potom s plesknutím dopadá na zem. Pak zvedla hlavu a sledovala, jak se začíná tvořit další kapka.

Faren její poslední úkryt vybral chytře. Prázdný podzemní sklad s cihlovými zdmi a kamennou lavicí místo postele. Nebylo v něm nic, co by se mohlo vznítit, ani nic cenného.

Kromě jí samotné.

Ta myšlenka v její mysli vyvolala vlnu strachu. Zavřela oči a rychle ji zahнала.

Netušila, jak dlouho tam už je. Mohly to být dny nebo jen hodiny. Neměla nic, podle čeho by mohla měřit čas.

Od chvíle, kdy sem dorazila, ten známý posun v mysli nepocítila. Seznam emocí, které dokázaly probudit její síly, se rozšířil tak, že už nad nimi neměla přehled. Ležela ve skladišti a snažila se zůstat klidná. Pokaždé, když její klid narušila nějaká myšlenka, zhluboka se nadechla a odsunula ji stranou. Zmocnila se jí příjemná netečnost.

Možná to způsobil ten nápoj, který jí podal Faren.

Léky to jen zhorší. Když si vzpomněla na zvláštní sen, který se jí zdál po tom požáru, zachvěla se.

V tom snu navštívila čaroděje ve slumech. Přestože si její představivost vymyslela pomocníka, jeho slova nebyla zrovna přívětivá. Zhluboka se nadechla a poslala tu vzpomínku pryč.

Zjevně se mylila, když si myslela, že si bude muset vytvořit vnitřní zásobárnu zlosti, ze které by čerpala, když bude chtít čarovat. Teď čaroděje za jejich sebeovládání obdivovala, ale vědomí, že jsou to bytosti bez citu, jí nedávalo žádný důvod, proč je mít ráda.

Ozvalo se lehké zaklepání a dveře se začaly otevírat. Sonea potlačila obavy, vstala a nahlédla do rozšiřujícího se otvoru. Venku stál Cery a šklebil se ve snaze pohnout těžkými kovovými dveřmi. Když je otevřel dost na to, aby se jimi dalo protáhnout, přestal a kývl na ni.

„Musíš se znovu přestěhovat.“

„Ale já jsem nic neudělala.“

„Možná sis to neuvědomila.“

Protáhla se dveřmi a přemýšlela, co by to mohlo znamenat. Že by kvůli tomu léku necítila, jak z její mysli vyklouzla magie? Neviděla žádnou explozi ani oheň. Je možné, aby její síly stále unikaly, jen v méně ničivé podobě?

Otázky v ní začínaly vyvolávat nebezpečné pocity, takže je raději potlačila. Následovala Ceryho a soustředila se na to, aby zůstala klidná. Cery se zastavil a vyšplhal na rezavý žebřík, zasazený ve zdi. Otevřel poklop a jak se skrz něj protáhl, napadal do chodby čerstvý sníh.

Sonea ho následovala v těsné blízkosti a když se vynořila na denní světlo, ucítila na tvářích chladný vzduch. Stáli v prázdné uličce.

Když si otřepávala sníh z oblečení, Cery se na ni usmál.

„Máš ve vlasech sníh,“ řekl a natáhl ruku, aby ho se-
třásl, ale pak zalapal po dechu a ruku rychle stáhl.

„Au! Co...?“ Znovu natáhl ruku a trhl sebou. „Vytvo-
řila jsi jednu z těch zábran, Soneo.“

„Ne, nevytvořila,“ odpověděla, protože si byla stále
jistá, že žádné kouzlo nepoužila. Natáhla ruku a ucítla
bolestivý šok, když její dlaň narazila na neviditelnou
překážku. Zachytila nějaký pohyb a pohlédla Cerymu
přes rameno. Do uličky právě vešel muž, který teď kráčet
směrem k ní.

„Za tebou,“ varovala Ceryho, ale ten se díval na něco
nad její hlavou.

„Čaroděj!“ zasyčel a ukázal prstem.

Sonea vzhlédla a prudce se nadechla. Na střeše nad
nimi stál muž a upřeně na ni zíral. Nevěřicně zalapala po
dechu, když překročil kraj budovy a místo aby spadl, se
zvolna snesl na zem.

Vzduch se rozechvěl, když Cery začal do neviditelné
zdi bušit.

„Utíkej!“ zakřičel. „Uteč odsud!“

Couvla před sestupujícím čarodějem. Zapomněla
všechny snahy zůstat klidná a rozběhla se uličkou. Zvuk
těžkých kroků ve sněhu za ní jí říkal, že snášející se čaro-
děj už je na zemi.

Před ní se ulička křížila s další a za křižovatkou k ní
mířila další postava. Sonea prudce vydechla, vrhla se
vpřed s veškerou silou svého strachu a když se ke kři-
žovatce dostala o několik kroků dřív, než druhý čaroděj,
ucítla triumfální vzrušení.

Smykem se zastavila a vrhla se doprava...

... a chytila se okraje zdi, aby se zastavila. Se zkříženými pažemi tam čekal další muž. Sonea zalapala po dechu a odtáhla se od něj.

Rychle se otočila, skočila do poslední zbývající uličky a znovu se zastavila. O několik kroků dál stál čtvrtý muž a hlídal její poslední únikovou cestu.

Zaklela, otočila se a ohlédla se za sebe. Třetí muž se ji upřeně sledoval, ale nehýbal se. Podívala se zpátky na čtvrtého, který vykročil směrem k ní.

Srdce jí divoce bušilo. Zvedla hlavu a prohlédla si zdi. Byly z obvyklých hrubých cihel, ale ona věděla, že i kdyby měla čas přes ně vylézt, čarodějové by ji snadno stáhli dolů. Zmocnil se jí hrozný strach, umocněný vyčerpáním.

Jsem v pasti. Nedostanu se odtud.

Ohlédla se a když uviděla, že první dva muži dorazili na křižovatku ke třetímu z nich, ucítla bodnutí strachu a její myslí proběhl známý pocit. Když se část zdi nad muži roztříštila, začal dolů padat prach a kusy cihel. Vzduchem nad jejich hlavami neškodně létala suť.

Mágové pohlédli na zeď a pak své zamyšlené pohledy obrátili k ní. V obavách, že si budou myslet, že na ně zaútočila a útok jí oplatí, Sonea ucouvla a znovu ucítla ten pocit. Nohu jí olízlo pálivé horko a když pohlédla dolů, uviděla, jak se sníh u jejích nohou se syčením mění v kaluž vody. Stoupala z ní pára a plnila uličku teplou, neprostupnou mlhou.

Nevídí mě! Ucítla závan naděje. *Můžu mezi nimi proklouznout.*

Otočila se a vběhla zpět do uličky, ale cestu jí zastou-

pil tmavý mužský stín. Sonea zaváhala, pak sáhla do svého kabátu a pátrajícími prsty nahmatala studenou rukojeť nože. Když se po ní čaroděj natáhl, proklouzla mu pod rukama a celou svou vahou se proti němu vrhla. Zavrávala, ale nespádl a než znovu získal rovnováhu, zapíchla úzkou čepel do jeho stehna.

Ostří do jeho nohy zajelo nechutně hluboko a když muž vykřikl překvapením a bolestí, Sonea ucítila kruté uspokojení. Vytáhla nůž a vši silou muže odstrčila. Se sténáním padl na zeď a ona se otočila, aby utekla.

Jeho prsty ji uchopily za zápěstí. Sonea zavrčela, otočila se a pokoušela se vykroutit. Jeho stisk bolestivě zesílil ona cítila, jak jí nůž vyklouzl z ruky.

Náhly závan větru rozehnal mlhu v uličce a odhalil tři další čaroděje, kteří běželi k ní. Cítila, jak ji zachvacuje panika, a začala marně bojovat, nohy jí přitom na mokré zemi prokluzovaly. S namáhavým vrčením s ní její uchvatitel trhl a táhnul ji za sebou, směrem k ostatním třem.

Když ucítila, jak její paže sevřely další ruce, zmocnilo se jí zděšení. Kroutila se a snažila se je setřást, ale drželi ji pevně. S bušícím srdcem zjistila, že ji čarodějové obklíčili a všichni na ni hledí jasnýma očima.

„Ta je ale divoká,“ řekl jeden z nich a ten zraněný se krátce, nevesele zasmál.

Sonea pohlédla na čaroděje, který k ní stál nejbliž a náhle jej poznala. Byl to ten čaroděj, který ji viděl během Očisty. Upřeně jí hleděl do očí.

„Neboj se nás, Soneo,“ řekl. „Neublížíme ti.“

Jeden z čarodějů něco zamumlal, starší čaroděj přikývl a ostatní pomalu odtáhli ruce.

Neviditelná síla ji držela u zdi. Neschopna pohybu,

Sonea ucítila vlnu zoufalství, následovanou známým pocitem kouzla, které už neměla pod kontrolou. Ostatní tři mágové se přikrčili, když zeď za nimi pukla a zasypala uličku cihlami.

K otvoru přistoupil muž v pekařské zástěře s tváří rudou vztekem. Při pohledu na čtyři čaroděje zaváhal a oči se mu rozšířily. Jeden z čarodějů se k němu otočil a udělal prudké gesto.

„Zmiz odsud,“ štěkl na něj. „A vezmi s sebou všechny ostatní v tomto bloku.“

Muž zacouval a pak zmizel v temnotě svého domu.

„Soneo.“

Starší čaroděj na ni upřeně hleděl. „Poslouchej mě. Nic ti neuděláme. My...“

Tvář jí zalilo sálavé horko. Otočila se a uviděla, že cihly vedle ní rudě žhnou a po zdi něco stékalo dolů. Zaleschla, jak jeden z čarodějů zaklel.

„Soneo,“ řekl starší čaroděj a v jeho hlase se objevila přísnost. „Přestaň s námi bojovat. Ublížíš si.“

Zeď za ní se začala chvět. Když chvění zesílilo, čarodějové rozhodili ruce a Sonea zalapala po dechu, když země pod jejíma nohama začala praskat.

„Zpomal dech,“ naléhal na ni čaroděj. „Zkus se uvolnit.“

Sonea zavřela oči, pak potřásla hlavou. Nemělo to cenu. Magie z ní tekla jako voda z prasklé trubky. Ucítila, jak se jejího čela dotkla něčí ruka, a otevřela oči.

Čaroděj ruku stáhl a ve tváři měl napětí. Řekl něco ostatním, potom jí pohlédl do očí.

„Mohu ti pomoci, Soneo,“ řekl čaroděj. „Mohu ti ukázat, jak to zastavit, ale jen pokud mi to dovolíš. Víím, že

máš důvod se nás bát a nedůvěřovat nám, ale pokud to teď neuděláš, ublížíš sobě i mnoha, mnoha lidem okolo. Rozumíš?”

Zírala na něj. Chce jí pomoci? Proč by jí měl chtít pomoci?

Kdyby mě ale chtěl zabít, uvědomila si náhle, už by to dávno udělal.

Jeho obličej se začal lesknout a ona si uvědomila, že vzduch kolem ní se vlní žářem. Sežehl jí obličej a ona spolkla bolestivý výkřik. Čaroděj a jeho společníci se zdáli být nedotčeni, ale ve tvářích měli ponurý výraz.

Přestože část její mysli se té myšlence vzpouzela, věděla, že pokud neudělá to, co po ní čarodějové chtějí, stane se něco hrozného.

Starší čaroděj se zamračil. „Soneo,“ řekl přísně. „Nemáme dost času na vysvětlování. Pokusím se ti to ukázat, ale nesmíš se bránit.“

Zvedl ruku, dotkl se jejího čela a zavřel oči.

Sonea si náhle uvědomila, že na okraji její mysli je nějaká *osoba*. Okamžitě zjistila, že jeho jméno je Rothen a na rozdíl od myslí, u kterých cítila, že ji hledají, on ji *viděl*.

Zavřela oči a soustředila se na jeho přítomnost.

– Poslouchej mě. Skoro úplně jsi ztratila moc nad svými silami.

Přestože neslyšela slova, jejich význam byl jasný – a děsivý. Okamžitě pochopila, že pokud se je nenaučí ovládat, síly, které v sobě má, ji zabijí.

– Hledej ve své mysli tohle.

Něco – myšlenka beze slov – pokyn hledat. Uvědomila si, že v sobě má místo, které je známé i cizí současně. Když se na ně zaměřila, začalo být jasnější. Byla to

obrovská, oslepující světelná koule, která se vznášela v temnotě...

– *Toto je tvoje síla. Stal se z ní obrovský zdroj energie, přestože jsi z něj čerpala. Musíš tu sílu uvolnit, ale řízeně.*

Tohle byla její magie? Sáhla po ní a z koule okamžitě vyšlehl záblesk bílého světla. Projela jí bolest a někde v dálce uslyšela výkřik.

– *Nesahej na ni! Ne, dokud ti neukážu jak. Ted' mě sleduj...*

Odvedl její pozornost jinam, někam, kde ucítila další kouli světla.

– *Dávej pozor.*

Sledovala, jak z koule pomocí své vůle vytáhl sílu, vytvaroval ji a uvolnil.

– *Ted' to zkus ty.*

Soustředila se na své vlastní světlo a přála si, aby se z něj část energie oddělila. Její mysl zaplavila magie. Stačilo jen pomyslet na to, co si přála udělat, a bylo to pryč.

– *Správně. Ted' to udělej znovu a pokračuj tak dlouho, dokud nespotřebuješ veškerou svoji moc.*

– *Všechnu?*

– *Neboj se. Jsi schopna takové množství ovládat a cvičení, které jsem ti ukázal, ji využije způsobem, který nikomu neublíží.*

Hrud' se jí vzedmula, když se zhluboka nadechla a pak vydechla. Znovu a znovu čerpala ze své síly, tvarovala ji a vypouštěla. Když už začala, zdálo se to být snazší. Koule se začala zmenšovat a pomalu se ztrácela, až z ní zbyla jen jiskra, vznášející se v temnotě.

– *Tak, a je to.*

Otevřela oči a při pohledu na zkázu kolem sebe

zamrkala. Zdi byly pryč a na dvacet kroků všemi směry místo nich viděla doutnající suť. Čarodějové si ji opatrně měřili.

Přestože zeď za ní byla pryč, neviditelná síla ji stále držela vzpřímeně. Když nakonec zmizela, Sonea se zapotácěla na nohách chvějících se únavou a potom klesla na kolena. Stěží narovнала záda a zamračila se na staršího čaroděje.

S úsměvem se sehnul a položil jí ruku na rameno.

– *Ted' jsi v bezpečí, Soneo, vyčerpala jsi všechnu svoji energii. Odpočiň si. Brzy si znovu promluvíme.*

Když ji zvedl do náručí, zmocnila se jí závrať, která s sebou přinesla temnotu, a ta překryla všechny její myšlenky.

Když se sesunul u rozbité zdi, Cery se třásl námahou i bolestí. V uších mu stále zněl Sonein výkřik. Přitiskl si dlaně k hlavě a zavřel oči.

„Soneo...” zašeptal.

S povzdechem ruce spustil a teprve pozdě za sebou uslyšel kroky. Vzhlédl a zjistil, že muž, který mu blokoval ústup z uličky, se vrátil a nyní na něj upřeně hleděl.

Cery ho ignoroval. Jeho oči v suti a prachu zachytily zářivou barvu. Sehnul se a dotkl se rudé stužky, kapající po okraji rozbité cihly. Krev.

Kroky se přiblížily. Vedle krve se objevila bota – bota s knoflíky ve tvaru symbolu Společenství. Ceryho se zmocnil vztek, jediným pohybem vstal a udeřil, s cílem zasáhnout muže do obličeje.

Muž Ceryho pěst obratně zachytil a zkroutil ji. Cery ztratil rovnováhu, zavrával a spadl, hlavou přitom

narazil na rozbitou zeď. Před očima se mu objevily mžitky. Zalapal po dechu, vrávoravě vstal a rukama si sevřel hlavu, aby se svět přestal točit. Muž se zasmál.

„Hloupý žebrák,“ řekl.

Čaroděj si prsty prohrábl své jemné blondaté vlasy, otočil se na patě a odkráčel.